

Sygn. akt: II Ka 359/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Dąbrowska

Sędziowie: SO Ryszard Warda

SO Marek Konrad

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r.

sprawy: **P. S.** s. J.

oskarżonego o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z § 4 k.k., art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

M. W. s. B.

oskarżonego o czyny z art. 226 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonych: P. S. oraz M. W. od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 8 kwietnia 2016 r. sygn. akt: II K 1011/14

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych: P. S. oraz M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża ich wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 359/16

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że

I. w dniu 20 września 2014 roku w O. znieważył funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w O. sierż. szt. R. B. (1) i sierż. szt. A. P. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych w ten sposób, że kierował wobec nich słowa powszechnie uważane za obelżywe i wulgarne oraz naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza sierż. szt. R. B. (1) podczas wykonywanej przez niego czynności służbowej zatrzymania w ten sposób, że popychał go ręką w klatkę piersiową, tj. o czyn określony w art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. W. został oskarżony o to, że:

II. w dniu 20 września 2014 roku w O. znieważył funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w O. sierż. szt. R. B. (1) i sierż. szt. A. P. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych w ten sposób, że kierował wobec nich słowa powszechnie uważane za obelżywe i wulgarne, tj. o czyn określony w art. 226 § 1 k.k.,

III. w dniu 20 września 2014 roku w O. groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Komendy Miejskiej Policji w O. sierż. szt. R. B. (1) przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn określony w art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie sygn. II K 1011/14 Sąd Rejonowy w Ostrołęce uznał oskarżonego P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go i z mocy art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Oskarżonego M. W. Sąd uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. II i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w liczbie 70 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Ponadto Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. III i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. W dalszej części wyroku Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu M. W. karę łączną grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu P. S. okres zatrzymania w sprawie od dnia 20 września 2014 roku godzina 04.40 do dnia 21 września 2014 roku godzina 16.40, zaś oskarżonemu M. W. na poczet kary łącznej grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 20 września 2014 roku godzina 04.35 do dnia 21 września 2014 roku godzina 16.45 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny. Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: od P. S. w kwocie 370 złotych, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty, zaś od oskarżonego M. W. w kwocie 370 złotych, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku w całości na swoją korzyść wnieśli oskarżeni.

P. S. powyższemu orzeczeniu zarzucił mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania:

1. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez niewyłączenie SSR R. Kasikowskiej od orzekania w sprawie mimo wniosku oskarżonego i wskazania okoliczności wywołującej uzasadnioną obawę co do bezstronności sędziego,
2. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez wydanie wyroku na podstawie wyłącznie części zgromadzonego materiału dowodowego,
3. art. 438 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k.,
4. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z kolei oskarżony M. W. zarzucił w apelacji:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka A. Ś. i K. M. w części, w której świadkowie potwierdzili, że oskarżony groził pozbawieniem pracy, nie jak powziął Sąd Rejonowy – pozbawieniem życia sierż. R. B.,
2. błąd w ustaleniach faktycznych w postaci mylnego przyjęcia za podstawę wydania orzeczenie słów o wyrzuceniu z pracy interweniujących policjantów za dotkliwe pobicie jako czyn określony w art. 190 k.k.,
3. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Stawiając powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę wyroku i złagodzenie orzeczonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonych jako niezasadne na uwzględnienie nie zasługiwały. Wbrew zawartym w nich twierdzeniom Sąd Rejonowy zgromadzony kompletnie materiał dowodowy poddał rzetelnej ocenie, wyprowadzając z niego trafne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku był prawidłowy pod względem logicznym i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej od dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani też do zakwestionowania trafności jego ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy dochodząc do ostatecznych wniosków nie przekroczył bowiem ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełnił innych uchybień prawa procesowego, które mogłyby rzutować na treść wydanego przez niego merytorycznego rozstrzygnięcia. Prawidłową była również ocena prawna czynów przypisanych oskarżonym przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy wskazał w nim na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę oraz z jakich przyczyn odmówił wiary dowodom przeciwnym.

Tymczasem wywody wniesionych środków odwoławczych sprowadzały się wyłącznie do polemiki ze stanowczymi i logicznymi ustaleniami Sądu Rejonowego wskazującymi w sposób pewny na to, że oskarżeni dokonali zarzucanych im aktem oskarżenia przestępstw.

Apelujący P. S. w swoim środku odwoławczym zakwestionował sposób procedowania Sądu orzekającego polegający na naruszeniu zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. W jego przekonaniu wobec Przewodniczącego składu orzekającego zachodziły podstawy do wyłączenia wymienione w art. 41 § 1 k.p.k. Z powodu stronniczości Sąd nie uwzględnił części korzystnego dla niego materiału dowodowego oraz nie dopuścił dowodu z opinii biegłego. Taka argumentacja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Złożony przez oskarżonego wniosek o wyłączenie sędziego referenta został prawidłowo rozpoznany. Postanowieniem z dnia 20 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w Ostrołęce nie uwzględnił tego wniosku. W kontekście wywodów apelacji, dodatkowo zauważyć należy, że fakt rozstrzygnięcia zupełnie innej sprawy oskarżonego przez tego samego sędziego nie stanowi okoliczności powodujących wątpliwość co do bezstronności tego sędziego w aktualnie prowadzonym postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 r. V KK 418/14).

Trudno także zgodzić się ze skarżącym, gdy kwestionuje on wyniki postępowania dowodowego twierdząc, że jest ono niekompletne. Całokształt przeprowadzonych dowodów w przekonaniu Sądu Odwoławczego jednoznacznie wskazuje na winę oskarżonego P. S. w zakresie objętym zaskarżonym wyrokiem. Zarzuty naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 193 k.p.k. nie mogły mieć zatem wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Tym samym na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. brak było podstaw do podzielenia argumentacji apelującego.

Odnośnie zarzutu obrazy art. 438 k.p.k., to nie może on stanowić podstawy zaskarżenia wyroku Sądu I instancji skoro reguluje względne przyczyny odwoławcze. Wymieniony przepis skierowany jest do sądu odwoławczego i jest ściśle związany z postępowaniem odwoławczym. Pozostaje bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy nie stwierdził także zasadności zarzutów podniesionych przez oskarżonego M. W.. Polemiczne wypowiedzi apelującego nie znajdują żadnego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Świadkowie A. Ś. i K. M. zeznając o groźbach pozbawienia pracy odnosili się do innego momentu czasu, niż objęty postawionym zarzutem. Były to groźby kierowane przez oskarżonego w trakcie interwencji w mieszkaniu przy ul. (...) (k. 246-247). Tymczasem groźby pozbawienia życia objęte aktem oskarżenia zostały wypowiedziane po interwencji i przetransportowaniu oskarżonego do KMP w O.. Odnośnie tego zdarzenia powołani przez apelującego świadkowie nie mieli żadnej wiedzy.

Jednocześnie Sąd nie doszukał się powodów uzasadniających zmianę wymiaru kary grzywny wymierzonej M. W.. Orzeczonej oskarżonemu kara łączna 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda nie może uchodzić za rażąco niewspółmiernie surową, a więc taką, że na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Rodzaj i wysokość wymierzonej oskarżonemu kary, nie przekracza stopnia jego winy oraz przystaje do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Poza tym uwzględnia dotychczasową linię życia oskarżonego determinowaną jego młodym wiekiem i brakiem uprzedniej karalności za czyny zabronione w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów. Orzeczonej karą zdaniem Sądu Odwoławczego jest również właściwą reakcją dla uzyskania zapobiegawczego efektu zarówno w stosunku do oskarżonego jak i społeczeństwa. W należyty sposób ukazuje, iż popełnianie przestępstw nie przynosi żadnych korzyści, w tym również materialnych.

Nie znajdując innych uchybień, do których rozważenia Sąd był zobowiązany niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd obciążył oskarżonych kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, zasądając od nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 300 zł tytułem opłaty oraz wydatki postępowania.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.